

Arrest

nr. 240 660 van 9 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat M.-C. WARLOP, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 14 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die op 2 augustus 2018 werd ingetrokken.

1.3. Op 4 november 2019 trof de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 5 november 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en oorspronkelijk afkomstig te zijn van de zuidelijk gelegen provincie Thiqr. U bent een Arabier en een soennitisch moslim.

Nog vóór uw geboorte, in 1991, vertrok uw vader naar Nederland. U heeft uw vader nooit gekend en heeft ook vanuit België nauwelijks contact met hem. U vermoedt dat hij in 1991 moest vertrekken omwille van vermeende banden met sjitische opstandelingen. Hij zou om die reden in Irak de doodstraf hebben gekregen en vervolgens nooit meer naar Irak zijn teruggekeerd. Uw moeder hertrouwde hierna. U heeft geen (half)broers noch (half)zussen. U ging in Thiqr naar de lagere school maar stopte hiermee in 2003. In 2004 zou u naar Bagdad, Centraal-Irak, zijn verhuisd en zich bij uw oom H.(…) A.(…) A.(…) in de wijk Ad- Dora hebben gevestigd. Vanaf dat moment stopte ook het contact met uw moeder. Uw oom was aannemer en werkte in die hoedanigheid tot 2011 samen met Amerikaanse bedrijven. Zo werd zijn bedrijf, gevestigd te Karrada, aangesproken voor het bouwen van een betonnen muur nabij een Amerikaanse legerbasis. Vanaf 2012 verhuisde het bedrijf en werkte uw oom hoofzakelijk in opdracht van de Iraakse staat en aanvaardde hij grote projecten, zoals het aanleggen en onderhouden van de landingsbanen op de luchthaven van Bagdad of het bouwen van ‘compounds’ voor studenten van de Mustansiriya-universiteit.

Reeds in 2006 vroeg uw oom u om bij hem in de zaak te komen werken, samen met zijn zoon M.(…). Een jaar later, in 2007, werd uw neef M.(…) gedood toen hij in zijn wagen wilde stappen en een autobom tot ontploffing werd gebracht. Zelf geraakte u hierbij zwaar gewond. U verbleef twee dagen in het ziekenhuis maar diende daarna nog zeven maanden te revalideren. Ook al vroeg uw oom u om terug aan de slag te gaan in het bedrijf, u weigerde dit aanvankelijk om vanaf 2009 toch opnieuw in dienst te treden.

Het bedrijf van uw oom werd vanaf 2011 bedreigd door zowel AQI (Al-Qaida Iraq) als het Mehdi-leger. Op 20 juli 2015 werd uw oom bij hem thuis ontvoerd. Vier dagen eerder, op 16 juli 2015, zou hij al eens het bezoek hebben gehad van militieleden van ‘Kataib Imam Ali’ die het niet konden verkroppen dat jullie als soennieten (en in hun ogen aanhangers van Daesh) met de overheid samenwerkten. Op het ogenblik van de ontvoering van uw oom kreeg u zelf ook een telefoontje van de ontvoerders en werd u persoonlijk bedreigd.

Voor u vormden de ontvoering van uw oom en de daarmee gepaard gaande bedreiging dé aanleiding om uw land te verlaten. Van uw oom bleek er aanvankelijk geen spoor te zijn, bovendien hield het bedrijf op de dag van zijn ontvoering de facto op te bestaan. U ging vervolgens bij een vriend logeren en vernam een maand later via F.(…), de tweede zoon van uw oom, dat uw oom was vermoord en dat zijn lijk kon worden opgehaald.

U vloog op 23 juli 2015 vanuit Bagdad, in het bezit van uw eigen Iraaks paspoort, naar Turkije (Istanbul). Met de ferry reisde u van hieruit verder naar Mytilini, Griekenland, om vervolgens over de weg, via Macedonië en Servië, naar Oostenrijk te reizen. Hier nam u tenslotte het vliegtuig naar Brussel, waar u op 13 augustus 2015 aankwam.

De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een foto van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort, een kopie van een bewijs van woonst van uw oom, een kopie van uw rantsoenkaart, een medisch attest van 2007, een appreciatiedocument, foto’s (in kleurenkopie) van uzelf en uw verwondingen, alsook foto’s van een geblakerd interieur en het logo van IS.

Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden nog bijkomende stukken doorgestuurd, namelijk een kopie van het overlijdenscertificaat van uw neef, een kopie van een foto van u in het ziekenhuis (zie mail van B.(…) T.(…), dd. 1 december 2016), een getuigenis van het “Plateforme citoyenne d’Aide aux Réfugiés” (dd. 24 november 2016), een medisch attest van Fedasil dd. 22 september 2016 met ingesloten een Iraakse aankoopbon voor meubilair (dd. 2014), en een mail van uw raadvrouw (…) met ingesloten dezelfde aankoopbon als eerder doorgestuurd (11 september 2016).

Het CGVS nam op 29 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 juli 2018 diende u een verzoekschrift in tegen de beslissing van het CGVS. Uit betreffende verzoekschrift blijkt dat u op 24 december 2017 zou zijn gedoopt en zou zijn

toegetreten tot de Katholieke kerk. U verklaart zich dan ook te hebben bekeerd tot het christendom. U beroept zich in betreffend verzoekschrift op de algemene situatie van moslims die zich bekeren tot het christendom in Irak en stelt dat zij worden vervolgd. Aan uw verzoekschrift voegt u volgende documenten toe: een attest van Pater M.(...) E.(...) J.(...), een attest van subdiaken J.-J., een doopcertificaat, een verstotingsakte van uw stam, foto's van de doopceremonie, en tenslotte een attest van Dokter L.(...) G.(...) en de psycholoog Mevrouw S.(...) D.(...) dd. 29/05/2018.

Naar aanleiding van deze nieuwe elementen, besloot het CGVS haar beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 6 augustus 2018, in te trekken.

Er vond een bijkomend onderhoud plaats door het CGVS op 6 september 2018. Tijdens dit onderhoud liet u verstaan dat uw familie op de hoogte zou zijn gekomen van uw bekering. U zou uw tante hebben toevertrouwd dat u naar de kerk ging en dat u de bijbel bestudeerde. Ze was kwaad en bracht een neef van uw vader op de hoogte. Hij nam contact met u op en probeerde u op andere gedachten te brengen. Hij liet u tevens verstaan dat als u nog een keer naar de kerk zou gaan, u dit met uw leven zou moeten bekopen. In mei 2017 liet uw tante u telefonisch weten dat zij u niet meer als haar zoon beschouwde. Ze contacteerde u gedurende enkele maanden niet meer totdat u in augustus 2017 een verstotingbrief van uw stam ontving van haar via Viber. U vreest dan ook bij terugkeer naar Irak door uw familie te worden omgebracht omwille van uw bekering. Verder zou u op 16 december 2017 een foto Jezus op uw facebook hebben gepost. U zou hier erg negatieve reacties op hebben gekregen, ook van één van uw neven.

U legt tijdens dit onderhoud nog volgende documenten neer: screenshots van uw facebook account op naam van R.(...) P.(...), screenshot van een afbeelding van Jezus op uw facebookaccount dd. 16 december 2017, een screenshot van het verstotingsdocument dat door uw tante aan u zou zijn overgemaakt op 31 augustus 2017, kopies van foto's op een kerstfeest dd. 2015 en tenslotte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die werden overgemaakt op 23 september 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vervolgens te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en dit om volgende redenen.

Wat vooreerst het incident van 2007 betreft, waarbij er een bom afging waarbij uw neef M.(...) dodelijk werd getroffen en uzelf zwaar werd gewond, moet opgemerkt dat er tussen deze gebeurtenis en uw vertrek uit Irak maar liefst 8 jaar overgingen. Dit incident, alhoewel heel ernstig, was voor u geen reden om uw land te verlaten. U belandde enkele dagen in het ziekenhuis, zette uw revalidatie nadien thuis verder, maar besloot op geen enkel moment omwille hiervan het land te verlaten (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Meer zelfs, vanaf 2009 ging u terug aan het werk in het bedrijf van uw oom. Niettegenstaande u duidelijk stelde dat de werkzaamheden van het familiebedrijf van uw oom aan de grondslag lagen van de aanslag in 2007, weerhield dit er u niet van om een tweetal jaar later uw werkzaamheden alhier te hervatten. Daarenboven dient in dit verband te worden gewezen op een toch wel opvallende discrepantie in uw verklaringen. Zo spreekt u zich tegen in verband met de plaats en/of het moment waarop de bom afging. Waar u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 1 februari 2016) aangaf dat u en uw neef aan de ingang van het bedrijf stonden toen een autobom ontplofte, verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jullie éigen wagen, die gestationeerd was bij het bedrijf, explodeerde op het ogenblik dat uw neef wou instappen (CGVS, p. 7). Beide versies zijn toch wel heel verschillend. U op hierop gewezen, stelt u dat uw verklaringen bij de DVZ niet juist zijn en dat u toen hetzelfde heeft verklaard als tijdens het gesprek op het CGVS (CGVS, p. 18). Deze uitleg blijkt echter niet te kloppen met datgene wat werd neergeschreven op de DVZ en waarmee u zich nadien akkoord verklaarde.

Wat vervolgens de ontvoering van uw oom betreft, is het vooreerst zeer merkwaardig dat uw oom, ondanks het feit dat u stelt dat hij (zowel als het bedrijf in het algemeen) vanaf 2011 te maken had met dreigementen vanwege AQI en het Mehdi-leger, in de daaropvolgende periode op geen enkel moment enige voorzorgsmaatregelen nam om zichzelf (en/of zijn familie en/of medewerkers) zoveel mogelijk te trachten beschermen. Zelfs op het moment dat hij door gemaskerde mannen van 'Kataib Imam Ali' werd bedreigd en werd uitgemaakt voor aanhanger van Daesh, was dit voor hem geen reden om bepaalde voorzorgen te nemen (CGVS, p. 15-16-17- 18). Hierop gewezen, antwoordt u laconiek dat uw oom zich geen zorgen maakte én dat hij de werken die waren aangegaan met de Iraakse overheid niet kon stilleggen, zoniet zou dat de ondergang van het bedrijf betekenen alsook een mogelijke celstraf voor uw oom als resultaat hebben (CGVS, p. 17-18). Echter, het is niet omdat de werken niet konden worden stilgelegd dat uw oom geen andere voorzorgsmaatregelen kon treffen om zichzelf en zijn directe familie in veiligheid te brengen. Zo bleef de zetel van het bedrijf op dezelfde plaats, veranderde uw oom - die samen met u en zijn echtgenote op éénzelfde adres verbleef - evenmin van woonplaats of verblijfplaats of nam hij andere maatregelen zodat hij minder gemakkelijk kon gevonden worden door de milities. Immers, volgens uw verklaringen zou hij 's ochtend rond 9u bij hem thuis zijn opgepakt en ontvoerd. Dat uw oom, ondanks alle problemen en bedreigingen telkens huiswaarts keerde en steeds op dezelfde plaats (nl. gewoon bij hem thuis) bleef overnachten, maakte het de daders wel zeer gemakkelijk. Binnen de context van uw relaas kan deze wel zeer onvoorzichtige gang van zaken moeilijk worden geloofd (CGVS, p. 16 en 19).

Overigens is het wel zeer opmerkelijk dat u tegelijkertijd aangeeft dat met de ontvoering van uw oom de facto het bedrijf de deuren sloot en niet meer operationeel was (CGVS, p. 19). Aangezien u eerder duidelijk liet uitschijnen dat het geen optie was voor het bedrijf om, als gevolg van de bedreigingen, de lopende contracten en werkzaamheden op te zeggen of stop te zetten, is het wel heel frappant dat dit plots wel kon toen uw oom - van het ene moment op het andere - verdween. Nochtans, uw redenering volgend, kan het bedrijf en/of de familieleden van uw oom (waaronder u dus) aansprakelijk worden gesteld voor het stopzetten van de werken (CGVS, p. 19). Waarin dan het verschil bestaat tussen de eerste casus en de tweede is geheel onduidelijk. Dat het feit dat uw oom verdween voor de Staat voldoende was om het bedrijf te sluiten, zonder verdere (financiële of gerechtelijke) gevolgen, kan moeilijk worden geloofd. Te meer u er zelf aan toevoegt dat zo'n sluiting niks bijzonders is én gangbaar is wanneer Iraakse aannemers worden bedreigd of ontvoerd. Nochtans verklaarde u even daarvoor iets helemaal anders, nl. daar waar u stelde dat uw oom, niettegenstaande de ernstige bedreigingen, onmogelijk de activiteiten van het bedrijf kon stopzetten, op straffe van gerechtelijke sancties (zie supra). Dit zou zowel een celstraf als een faillissement opleveren (CGVS, p. 16). Deze tegenspraak doet toch wel de wenkbrauwen fronsen en brengt de oprechtheid van uw relaas verder in het gedrang.

Alsook verklaart u dat, ongeveer een maand na de ontvoering van uw oom, uw neef F.(...) u op de hoogte stelde dat zijn vader was vermoord en dat het lijk op een bepaalde plaats in Bagdad (in de ath-Thawra wijk) kon worden opgehaald. Opmerkelijk genoeg zou dit laatste nooit zijn gebeurd. Noch u, noch één van zijn andere twee zonen, zouden het lijk zijn gaan zoeken of ophalen (CGVS, p. 16 en 19). U verantwoordt zichzelf door te stellen dat de plaats die werd opgegeven niet veilig is en weinigen, en al zeker geen soennieten, zich daar durven te vertonen. Dan nog, indien niemand van jullie, zelfs niet via de hulp van andere personen of instanties het lijk van uw oom is gaan ophalen, dringt de vraag zich op hoe u dan met zekerheid kan stellen dat uw oom wel degelijk werd vermoord. Niemand van jullie heeft zich daarvan, op welke manier ook, vergewist. Meer zelfs, aangezien jullie nauwe banden hadden met de Iraakse overheid - uw oom was immers verantwoordelijke aannemer voor toch wel enkele prestigieuze bouwprojecten - is het opvallend dat niemand van de familie de ontvoering en moord bij de overheid zou hebben gemeld en/of een klacht zou hebben neergelegd en/of de hulp zou hebben ingeroepen om toch minstens het stoffelijk overschot te bekomen. U stelt dat F.(...) (die deeltijds in Libanon vertoeft) en H.(...) (die permanent in Dubai woont), de twee resterende zonen van uw oom, zelf niet vanuit het buitenland naar Irak wilden terugkeren naar aanleiding van de moord en dat u - die zich wel in Bagdad bevond - zich evenmin geroepen voelde om iets te ondernemen (CGVS, p. 19). Deze wel zeer lakse houding kan moeilijk worden gevolgd, gelet op het leed dat jullie werd aangedaan, gelet op uw zeer goede band met uw oom én vooral ook gelet op de banden die het bedrijf van uw oom met de overheid onderhield. Daarenboven stelt zich de vraag hoe u dan het bedrijf van het ene moment op het andere kon sluiten, indien u zelfs de overheid niet op de hoogte bracht van het gebeurde en aldus van het stopzetten van werken, orders en contracten. Rekening houdende met de hieraan gekoppelde gevolgen voor het opvolgen en afwerken van de overheidsopdrachten, is dit geenszins aannemelijk. Uw relaas houdt op dit vlak dan ook geen steek.

U linkt uw vrees voor vervolging rechtstreeks aan deze van uw (vermoorde) oom. Omdat u eveneens een verantwoordelijke functie had in het bedrijf acht u het vanzelfsprekend dat u diegene zal zijn die als volgende zal worden gevisieerd door de milities (CGVS, p. 19). Bovendien zou u op de dag van de ontvoering van uw oom ook zijn gebeld op uw GSM. De persoon aan de telefoon zou nogal ostentatief hebben gezegd dat "hij bij uw oom was en dat het niet moeilijk was u terug te vinden" (CGVS, p. 19). U vatte dit als een dreigement op en zou vervolgens de SIM-kaart van uw GSM hebben vernield, zodat men u niet kon opsporen. Opvallend genoeg heeft u dit persoonlijke dreigement nooit eerder tijdens de asielprocedure ter sprake gebracht, ook niet tijdens het eerste onderhoud bij de DVZ (waarvan weerslag in de vragenlijst van het CGVS), noch eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U wierp dit element pas naar het einde van het persoonlijk onderhoud op, nl. op een moment dat werd gepeild naar mogelijke problemen bij jullie werknemers en medewerkers na de ontvoering van uw oom, de bedrijfsleider (CGVS, p. 19-20). Deze vaststelling doet op zich al de nodige vragen rijzen omtrent de oprechtheid van dit aspect van uw relaas. In hetzelfde verband is het ook frappant dat u zich - althans volgens een eerste versie - op geen enkel moment heeft geïnformeerd bij de andere werknemers van het bedrijf aangaande eventuele problemen die zij al dan niet konden ondervinden, zeker na de ontvoering van hun baas (uw oom).

Ook nu is uw uitleg, namelijk dat u die mensen niet persoonlijk kent en dus geen stappen heeft ondernomen, wel zeer mager te noemen (CGVS, p. 20). U had zelf een dragende functie - u had een team van vier bedienden - in het bedrijf, en had zeker deze medewerkers kunnen aanspreken of polsen naar eventuele problemen (CGVS, p. 20). Hun situatie kon mogelijks indicatief zijn voor deze van u. Precies omdat het bedrijf ook gedoemd was te sluiten, zou het niet meer dan logisch zijn geweest mocht u nog contact hebben opgenomen met jullie team om dit nieuws te melden en de nodige maatregelen te dicteren. U stelt enkel heel sec dat de vier bedienden na de ontvoering het bedrijf hebben gesloten. Hoe dit dan zonder orders van de familie uit, zo vlot en snel kon verlopen, blijft een mysterie (CGVS, p. 20). U er even later op gewezen hoe u dan zo zeker weet dat die bedienden nadien geen problemen hebben gekend, stelt u heel formeel dat zij tot op de dag van uw vertrek uit Irak geen bedreigingen hadden ontvangen. Hoe u dat dan met een dergelijke zekerheid kan stellen, vooral omdat u even voordien nog duidelijk aangaf met deze werknemers géén contact meer te hebben gehad, blijft evenzeer een grote onduidelijkheid in uw verhaal (CGVS, p. 20).

In dezelfde context slaagt u er niet in voldoende informatie te verschaffen betreffende het bedrijf van uw oom ('Z. A.-S.') en uw functie alhier. Nochtans zou u sinds 2006, u was toen pas 15 jaar oud voor het bedrijf aan de slag zijn gegaan. Enige tijd na het overlijden van uw neef, nl. vanaf 2009, ging u er opnieuw aan de slag en was u naast uw oom het enige directe familielid in het bedrijf (CGVS, p. 6). Over uw eigen taken kan u enkel stellen dat u in 2006 betrokken was bij het schilderen van de lijnen van één van de door het bedrijf aangelegde landingsbanen op de luchthaven van Bagdad (CGVS, p. 7). Vanaf 2009 zou u op vraag van uw oom zijn werk hebben moeten controleren, wat in concreto inhield dat u voor een welbepaalde opdracht de verantwoordelijke werd over de ingenieurs en technici van het bedrijf (CGVS, p. 8). Deze uitleg blijft echter vrij algemeen en verstoken van enige details. U ook gevraagd hoeveel personen er in het bedrijf werkten, moet u het antwoord schuldig blijven en maakt u er zich vanaf door te stellen dat er verschillende diensten waren - zonder deze te preciseren - en dat "iedereen zorgde voor zijn eigen personeel". Er zouden vier bedienden zijn geweest (een boekhouder, ingenieur, secretaresse en conciërge); de rest waren arbeiders. Om hoeveel arbeiders het dan ging, kan u niet aangeven. Iedere dienst had immers zijn aantal en u zou ze nooit hebben geteld (CGVS, p. 8 en p. 20). Wat u over het bedrijf en haar personeel weet te vertellen is dus wel bijzonder mager. Aangezien u duidelijk aangeeft dat uw werk in dit familiebedrijf de reden was waarom u problemen kende en diende te vluchten, is het niet zonder belang dat u met meer zin voor detail en doorleefdheid hierover zou kunnen vertellen. Wat u vertelt is zeer kort en afgemeten en voldoet geenszins.

U legt ook geen enkel begin van bewijs neer betreffende het bestaan en de sluiting van het bedrijf waarvoor u zolang werkzaam zou zijn geweest en bovendien aan uw familie zou hebben toebehoord.

Rekening houdende met alle bovenstaande bemerkingen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw relaas en heeft u bijgevolg de door u beweerde vrees voor vervolging door sjiitische milities geenszins aannemelijk gemaakt.

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Immers, het is frappant dat u er niet in slaagt om uw origineel Iraaks paspoort - waarmee u via de luchthaven van Bagdad Irak zou hebben verlaten - voor te leggen. U legt enkel een kopie neer van de eerste pagina uit dit paspoort. Uw originele paspoort zou immers tijdens de vluchtreis in zee zijn gevallen.

Een kopie zou u later via DHL zijn opgestuurd (CGVS, p. 11). Dan nog is het bijzonder opvallend dat u enkel een kopie van de eerste pagina zou hebben genomen/kan voorleggen en niet van het ganse document. Dit alles laat minstens vermoeden dat u bepaalde reisinformatie vervat in het paspoort wenst te verhullen. U legt vervolgens wel een origineel van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer, aangezien u deze stukken niet bij u zou hebben gehad op zee en achteraf liet nasturen. Klaarblijkelijk had u deze stukken niet meegenomen op uw reis naar het buitenland aangezien u hiervan wél de onbeschadigde originelen kan voorleggen. Hoe dan ook, uw identiteit en herkomst, wordt op dit ogenblik geenszins betwist door het CGVS waardoor deze stukken geen extra informatie bijdragen.

De kopieën van een bewijs van woonst van uw oom en van jullie rantsoenkaart betreffen geen originele stukken, zodat noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan.

Het medisch attest van 2007 - dat overigens pas werd opgesteld in 2011! - en de foto's die u neerlegt, tonen aan dat u gewond bent geraakt (door granaatscherven) maar zeggen niets over de omstandigheden waarin dit is gebeurd. Bovendien hebben foto's slechts een beperkte bewijswaarde aangezien niet duidelijk is van wie, waar, wanneer en met welke intentie die werden genomen. Eenzelfde opmerking geldt waar het de foto's betreffen die vernielingen (geblakerd interieur) tonen. Waar en wanneer deze vernielingen plaatsvonden, en wat hiervan de oorzaak is, blijft evenzeer onduidelijk. De andere foto's die u neerlegt hebben geen enkele betrekking op uw relaas en behoren eerder tot de privésfeer. Het embleem van IS voegt niets toe aan uw individueel verzoek om internationale bescherming.

Ook het medisch attest opgesteld door Fedasil getuigt van littekens, niks meer en niks minder. De oorzaak van deze littekens wordt niet toegelicht noch aangetoond.

De overlijdensakte van uw neef, die naderhand in kopie werd doorgestuurd, betreft een quasi onleesbaar document, waarvan zelfs niet kan worden vastgesteld dat het betrekking heeft op een familielid van u. Het appreciatiecertificaat, afkomstig van (vermoedelijk) een Amerikaans militair, betreft enkel een kopie en geen origineel. De authenticiteit van het stuk, noch de persoon op wie het betrekking heeft, kan hierdoor worden nagegaan. Het attest is bovendien ongedateerd.

De aankoopbonnen voor meubels die u in kopie liet opsturen zouden volgens u moeten aantonen dat u tot 2015 in Irak heeft verbleven. Deze goederen kunnen door om het even wie zijn aangekocht, bovendien wordt uw verblijf in Irak tot 2015 hier niet betwist.

De mail die werd overgemaakt en die moet aantonen dat u al het mogelijke doet om zich te integreren in de Belgische maatschappij voegt evenmin extra elementen toe aan uw asiolverhaal.

Tot slot wenst het CGVS in dit verband toch ook te wijzen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten aangezien deze heel gemakkelijk, zowel in Irak als daarbuiten, via corruptie kunnen worden aangekocht (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is niet anders waar het de door u voorgelegde stukken betreft.

In tweede orde slaagt u er evenmin in om uw vermeende bekering - een element dat u nieuw in uw verzoekschrift aan de RvV heeft opgeworpen -, tot het christendom aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaart reeds sedert uw aankomst in België in 2015 interesse te hebben voor het christendom. In 2016 begon u zich te verdiepen in het christendom en in juni 2016 was u er van overtuigd dat de Koran géén boek van God is (CGVS II, p. 6). Het is dan ook bevreemdend dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud op 1 september 2016 werkelijk 'niets' heeft verteld over de religieuze transformatie die u sedert uw aankomst in België omstreeks augustus 2015 zou hebben doorgemaakt. U gevraagd waarom u tijdens dit persoonlijk onderhoud in september 2016, hier geen gewag van maakt, repliceert u dat u een week later naar de mis bent gegaan (CGVS II, p. 17) waarmee u geen pertinent antwoord geeft op betreffende vraag. Bovendien blijkt uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier, dat u ook na uw voorgehouden bekering in 2017, het CGVS meermaals contacteerde om een stand van zaken te vragen inzake uw verzoek om internationale bescherming. Andermaal dringt dan ook de bemerking op waarom u op die momenten niet kenbaar maakte dat u was bekeerd en dat dit een extra element in uw verhaal is. U beweert evenwel dat u niet wist dat dit element relevant was (CGVS II, p. 18). Ook deze uitleg kan omwille van verschillende redenen niet worden weerhouden. U geeft immers aan dat u met uw advocaat over uw bekering zou hebben gesproken. Het is niet aannemelijk dat deze u dan niet zou hebben gewezen op het feit dat u dit nieuwe element ic. uw bekering, kenbaar moest maken aan het CGVS (CGVS II, p. 18). Bovendien kon u gezien uw islamitische

achtergrond zelf de inschatting maken dat uw bekering naar het christendom in Irak voor problemen zou kunnen zorgen en hieruit afleiden dat dit feit dus wel degelijk relevant was voor uw hangende verzoek om internationale bescherming. Bovendien waren de problemen voortkomend uit uw bekering heel concreet, zoals blijkt uit de verstotingsbrief die u reeds in augustus 2017 van uw tante zou hebben ontvangen. Dat ofschoon u vanaf augustus 2017 in bezit was van deze brief doch deze pas heeft voorgelegd aan de Belgisch asielinstantie in uw verzoekschrift dd. 20 juni 2018, in het kader van uw beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS, kan u dan ook worden tegen geworpen. U had immers voldoende kansen ter uwer beschikking om melding te maken van uw bekering en de hier opvolgende problemen met uw stam, een cruciaal element in uw verzoek tot internationale bescherming. In dit verband dient te worden vermeld dat van een verzoeker om internationale bescherming, kan worden verwacht dat hij ten allen tijde en in om het even welk lopende asielprocedure de Belgische asielinstanties zo snel mogelijk op de hoogte zou brengen van alle elementen die kunnen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging, wat u in casu niet heeft gedaan. Deze vaststelling werpt een schaduw op de geloofwaardigheid van uw vermeende bekering tot het christendom.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw vermeende bekering ondermijnd door het feit dat u onvoldoende leergierigheid aan de dag legt met betrekking tot uw zogenaamde nieuwe religie. Zo verklaart u dat u de Bijbel nog niet helemaal heeft uitgelezen. U zou een samenvatting hebben gekregen van pater M. a. J. (CGVS II, p. 14). Gezien u reeds sedert 2016 studies volgde over het christendom en u zich in december 2017 daadwerkelijk bekeerde, mag het toch bevreemdend worden bevonden dat u op datum van gehoor dd. 6 september 2018, nog steeds niet de volledige Bijbel heeft gelezen. Van iemand die zich tot het christendom heeft bekeerd en de islam achter zich heeft gelaten, iets waarvoor zware straffen bestaan in zijn land van herkomst, kan worden verwacht dat hij op zijn minst de Bijbel, van begin tot einde heeft doorgenomen. U dan ook gevraagd hoe u zich kon bekeren, zonder kennis te hebben genomen van het volledige bijbelverhaal, stelt u voorop dat de pater u de belangrijkste zaken zou hebben uitgelegd over het leven van Jezus. U voelde zich bovendien goed bij het christendom ongeacht of u de Bijbel volledig gelezen had of niet (CGVS II, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt allerm minst een gedrevenheid om zeker ook na uw doop, zoveel mogelijk kennis over uw nieuwe religie tot u te nemen ofschoon dit gezien de impact van een bekering, toch mag worden verwacht. Van uw gebrek aan leergierigheid getuigt ook het feit dat u thans geen Bijbel les meer volgt. Dat de pater zou hebben voorgesteld om zelf verder te lezen, wat u vervolgens overigens nalaat te doen, doet geen afbreuk aan deze appreciatie. Uw drang om bij te leren over uw nieuwe religie is dan ook beperkt en doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering en de redenen waarom u het doopsel zou hebben ondergaan.

Voorts dient te worden geconstateerd dat uw kennis over het christendom en de Katholieke kerk in het bijzonder, te beperkt is in het licht van uw verstrekkende beslissing tot bekering. Allereerst dient te worden opgemerkt dat u niet weet tot welke strekking binnen de Katholieke kerk u zich heeft bekeerd, wat op zich al heel vreemd is (CGVS II, p. 9). U stelt voorop dat de patriarch van de kerk tot de welke u bent toetgetreden Y. A. heet, die volgens informatie waarover het CGVS beschikt behoort tot de Melkitisch Grieks-Katholieke kerk. U geeft verder aan niet te hebben gevraagd tot welke strekking de kerk behoorde waar u tot toetrad, omdat u gefocust was op de Bijbel en omdat u dacht dat het een ongepaste vraag zou zijn (CGVSII, p. 9). Gezien de vele stromingen binnen de Katholieke kerk en de bedachtzaamheid waarmee een ernstige beslissing zoals een bekering gepaard gaat, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u zich zou hebben laten dopen tot de Melkitische Grieks-Katholieke kerk, zonder hier voorafgaand een weloverwogen beslissing toe te hebben genomen en de verschillende opties te hebben afgewogen. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, doet andermaal afbreuk aan de oprechtheid van uw bekering. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u evenmin op de hoogte bent van de naam van de huidige paus, het hoofd van de Katholieke kerk, wat evenzeer veelzeggend is.

Evenmin overtuigt uw eigen beleving van het christendom. U gevraagd hoe u een andersgelovige, bv. een Boeddhist, zou trachten te overtuigen van het christendom, verklaart u dat u hem zou aanraden om de Bijbel en de parabels te lezen, wat bevreemdend is gezien uw verklaringen in supra. U ook gevraagd in uw eigen bewoordingen uw overtuiging over te brengen, komt u niet verder dan weinig doorleefde repliek dat het eeuwige leven bij God en Jezus is (CGVS II, p. 11). U gevraagd om iemand te overtuigen van het christendom met inhoudelijke passages van de bijbel, repliceert u dat Jezus onze redder is, en hij ooit terug komt met de overwinning, hij de doden tot leven brengt en dat hij ons licht is. U laat evenwel na om daadwerkelijk te refereren naar een passage uit de Bijbel of uit het leven van Jezus (CGVS II, p. 12). U blijft aldus bij wel zeer algemene slogans aangaande het christendom.

Voorts antwoordt u, wanneer u wordt gevraagd wat de sacramenten zijn, in eerste instantie het kruis, huwelijk en Pinksteren. U verder bevraagt over de sacramenten, geeft u ook de doop aan. Gezien u vooropstelt een jaar Bijbelcursus te hebben gevolgd (CGVS II, p. 8), mag toch zeker worden verwacht dat u vlot de 7 sacramenten kan benoemen. Uit uw antwoord blijkt dat u überhaupt niet goed weet wat sacramenten zijn. Verder weet u niet of Jezus, toch de voornaamste Bijbelse figuur volgens de Katholieke traditie, ooit in Egypte is geweest, heeft u nooit gehoord van Lazarus, weet u niet wat het eerste wonder is dat Jezus verrichtte (CGVS II, p. 14 - 15). U gevraagd naar uw lievelingsverhaal uit de Bijbel, verwijst u zeer bondig naar een duiveluitdrijving door Jezus op een ontmoetingsplek in Jeruzalem, ook verwijst u naar de parabels van Jezus toen hij over de granen sprak. Niet alleen is uw uitleg over deze verhalen zeer vaag, summier en weinig doorleefd, u gevraagd waar in de Bijbel deze verhalen terug te vinden zijn, stelt u bovendien voorop dit niet te weten (CGVS II, p. 13), maar geeft u aan dat u deze verhalen in een film heeft gezien en dat de pater er ook over heeft voorgelezen. U gevraagd welk bijbelverhaal u bijzonder getroffen heeft, antwoordt u zeer algemeen 'alle verhalen'. Uit bovenstaande blijkt niet alleen dat elementaire kennis over het christendom ontbreekt maar bovenal blijkt u niet in staat om op een doorleefde wijze te refereren naar teksten en verhalen die belangrijk zijn voor uw geloofsbeleving en uw nieuwe geloofskeuze. Deze vaststelling ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering. Het loutere feit dat u enige feitelijke kennis heeft over het christendom doet niets af aan deze appreciatie daar dit niets zegt over wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u deze kennis heeft verworven.

Volledigheidshalve dient in verband met de door u aangehaalde problemen met uw stam ten gevolge van uw bekering, nog volgende elementen te worden opgemerkt. Vooreerst mag het hoogst bevreemdend worden genoemd, dat nog voordat u effectief zou zijn bekeerd tot het christendom, u reeds door uw stam zou zijn verstoten. De verstotingsakte dateert immers van 19 mei 2017 terwijl u zich op 24 december 2017 effectief bekeerde tot het christendom. U hiermee geconfronteerd geeft u aan dat in de ogen van uw stamleden, er sprake is van een bekering van zodra je naar de kerk gaat (CGVS II, p. 17). Indien dit effectief het geval zou zijn, mag het bevreemdend worden genoemd, dat u het risico nam om uw interesse in het christendom met uw tante te bespreken. Het feit dat u een goede band had met haar en u bijgevolg niet zou hebben gedacht aan haar reactie op uw bekering, is allerminst geloofwaardig gezien het zich afwenden van de Islam in Irak door zowel staat als maatschappij niet wordt aanvaard. Juist gezien het afvallen van de Islam een maatschappelijke taboe is in Irak, mag het bovendien uitermate bevreemdend worden genoemd dat uw stam deze schande en daarmee haar eigen falen en bijbehorend gezichtsverlies aan de grote klok zou hangen door dit alles vast te leggen op papier en te verspreiden, toch vooraleer zekerheid te hebben dat u effectief de islam zou hebben verlaten. Deze gang van zaken kan niet overtuigen.

Vanuit bovenbeschreven context is het bovendien merkwaardig dat u op 16 december 2017 op uw facebookaccount een portret van Jezus met engelen zou hebben gepost met als opschrift 'Jezus is onder ons'. U dan ook bevraagt waarom u andermaal dit risico nam, stelt u voorop dat uw familie u toch al had verstoten en dat u niet meer bang was. Ook deze gang van zaken kan allerminst overtuigen gezien niet enkel uw familie in Irak, doch ook andere personen hier aanstoot aan zouden kunnen nemen. Dit bleek ook uit de reacties die u kreeg op de post waardoor u deze zou hebben verwijderd (CGVS II, p. 17). Uw lichtzinnig handelen in casu, doet andermaal afbreuk aan de oprechtheid van uw bekering alsook aan de geloofwaardigheid van de problemen die voortvloeien uit uw vermeende bekering. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u in uw verzoekschrift geen melding maakte van betreffende facebookpost en de hier opvolgende problemen. Ook dit gegeven is een negatieve indicatie voor de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten.

Uit het geheel van bovenstaande blijkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vermeende bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten te weten het attest van Pater. M.(...) A.(...) J.(...), dd. 28/01/2018, het attest van subdiaken J.(...)-J.(...), uw doopcertificaat dd. 7 januari 2018 alsook de foto's van uw doopceremonie, tonen louter aan dat u in contact staat met de Parochie van de Saint-Jean Chrysostomus te Brussel en dat u volgens uw verklaringen werd gedoopt, doch deze documenten zijn niet van die aard dat zij de oprechtheid van de vermeende bekering kunnen aantonen. Ook via uw verklaringen bent u hier niet in geslaagd zoals blijkt uit voorafgaande. In verband met de verstotingsakte dd. 19 mei 2017 kan

worden verwezen naar bovenstaande motivering. Bovendien betreft het document slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden na gegaan. In verband met de screenshots van uw facebookaccount en posts dd. 16 december 2017, dient te worden verwezen naar motivering in supra. In verband met de foto's van een kerstfeest dat u zou hebben bijgewoond dient te worden opgemerkt dat uit de foto niet kan worden opgemaakt dat het hier een kerstfeest betrof. Mocht hier al geloof aan kunnen worden gehecht, quod non, de loutere aanwezigheid op een kerstfeest, staat los van de oprechtheid van uw bekering. In verband met het medisch attest dient te worden opgemerkt dat dit attest geen enkele melding maakt van psychologische problemen ten gevolge van uw bekering doch enkel refereert aan uw moeilijke jeugd, de lange procedures en de daar uitvoorkomende onzekerheid. Het attest stelt verder geen duidelijke diagnose doch spreekt enkel over aanwijzingen voor PTSS, waardoor dit document verder niets aan bovenstaande analyse kan wijzigen.

In verband met de opmerkingen bij de notities van persoonlijk onderhoud die op 23 september 2018 werden overgemaakt dient te worden opgemerkt dat deze twee materiele fouten vermeld waarvan akte werd genomen. Deze raken geenszins de essentie van bovenstaande appreciatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Wat zijn asielrelaas betreft, bevestigt verzoeker zijn vrees vermoord te worden omdat hij met zijn oom heeft samengewerkt aan projecten voor de Amerikanen en de Iraakse staat. Hierbij herhaalt verzoeker dat hij in 2007 zwaar gewond werd bij de ontplofing van de wagen, dat zijn oom op 20 juli 2015 ontvoerd werd, dat hij persoonlijk werd bedreigd en dat hij later vernam dat zijn oom werd vermoord, waarna hij Irak verliet. Tevens stelt verzoeker dat hij bekeerd is tot het christendom waarbij hij aanhaalt dat hij sinds 2015 geïnteresseerd is, sinds september 2016 naar de kerk ging, vanaf januari 2017 bijbellessen volgt en vervolgens gedoopt werd, en in augustus 2017 een verstotingsbrief van zijn tante ontving.

Naar aanleiding van de landeninformatie die door de commissaris-generaal bij het administratief dossier werd gevoegd betreffende de authenticiteit van documenten uit Irak, merkt verzoeker op dat dit om een eenvoudige bewering gaat die niet op een objectief onderzoek berust. Verzoeker stipt aan dat artikel 23 van het KB CGVS een bijkomend onderzoek mogelijk maakt en citeert rechtsleer over de kwestie, waarbij hij een aantal paragrafen uit de arresten *Singh* en *M.D en M.A.* van het EHRM en een passage uit de nota van het UNHCR van mei 2013 "*Au delà de la preuve*" citeert. Verzoeker wijst erop dat er *in casu* geen aanvullend onderzoek werd gevoerd.

Naar aanleiding van zijn bekering tot het christendom, merkt verzoeker op dat dit hem een risicoprofiel bezorgt. Verzoeker haalt aan dat hij verstoten werd en zijn tante hem een verstotingsbewijs heeft overgemaakt en dat hij op facebook over zijn geloof heeft gepost.

Vervolgens citeert verzoeker wederom een passage uit de nota van het UNHCR "*Au delà de la preuve*" en een passage uit een nota van de vzw Nansen naar aanleiding van de zaak *M.A. t. Zwitserland*. Op basis van deze uittreksels stelt verzoeker dat de verwerende partij met alle elementen, met inbegrip van de neergelegde stukken, rekening dient te houden. Waar in de beslissing wordt gesteld dat de bekering van verzoeker onvoldoende zou zijn bewezen omwille van zijn beperkte kennis en gebrek aan leergierigheid, merkt verzoeker op dat onredelijk hoge eisen worden gesteld om de oprechtheid van de bekering te toetsen. Volgens verzoeker kan men niet redelijkerwijs verwachten dat hij kennis zou hebben genomen van het volledige bijbelverhaal alvorens tot bekering over te gaan. Naar het oordeel van verzoeker blijkt zijn werkelijke interesse voor het geloof uit andere elementen, zoals het volgen van bijbellessen, naar de kerk gaan, zijn opsomming van de feesten en zijn uitleg over de kruisiging. Verzoeker wijst erop dat de overgang naar een nieuw geloof een stapsgewijs proces is en dat hij eerst informatie opdeed, niet via schriftelijke bronnen, maar via *youtube* en film. Uit het geheel van de elementen, zo vervolgt verzoeker, blijkt dat hij wel degelijk bekeerd is, hetgeen tevens bevestigd wordt door de attesten van pater M.A.J., het attest van subdiaken J. J., de foto's en het doopcertificaat. Verzoeker wijst ook op het attest van 5 oktober 2019 waaruit blijkt dat hij reeds 3 jaar lang naar de kerk gaat.

Vervolgens gaat verzoeker in op de informatie van het UNHCR over religie als vervolgingsgrond en hij haalt informatie aan van 2016 en 2018 waarin wordt gesteld dat zeer vele moslims zich tot het christendom hebben bekeerd. Op grond van de COI Focus van het CGVS van maart 2019, van de UNHCR *Eligibility Guidelines* van het UNHCR van 2012, van het EASO *Country of Origin Report* van maart 2019 en van de *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 besluit verzoeker dat moslims die zich tot het christendom hebben bekeerd een vervolgingsrisico lopen. Daarnaast haalt verzoeker rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij bekeerlingen erkend werden en besluit hij dat hij binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Bagdad en wijst erop dat hij omwille van zijn bekering een bijzonder profiel heeft waardoor hij een risico loopt op blootstelling aan ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet.

Vervolgens levert verzoeker kritiek op de bronnen waarop de commissaris-generaal zich baseert en stelt dat deze zijn gegevens dient te actualiseren. Verzoeker haalt hierbij persartikels aan uit *Le Monde* van 30 november en 1 december 2019 die de anti-overheidsbetogingen en het daarop volgende ontslag van de regering bespreken. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat hij onmogelijk naar Irak, en specifiek naar Bagdad, kan terugkeren.

2.2. Nieuwe gegevens

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest toe van pater M. A. J. en een attest van subdiaken J. J., zijn doopcertificaat, een verklaring betreffende zijn verstoting, een attest van dr. L. G. en psycholoog S. D., een attest van 5 oktober 2019 dat zijn kerkbezoek bevestigt en een bief van mevr. B. H. d. F.- H. van 9 oktober 2019 (Verzoekschrift, bijlagen 3-9).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 31 juli 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, naar de *“EASO Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, naar het *“EASO COI Report Iraq - Security situation”* van maart 2019 en naar de *“COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 4 maart 2020 (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om

alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid, vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

De commissaris-generaal stelt vast dat het door verzoeker aangehaalde incident van 2007, waarbij zijn neef dodelijk werd getroffen en hijzelf zwaar gewond raakte, voor hem geen reden vormde om het land te verlaten en hij vanaf 2009 terug aan het werk ging in hetzelfde bedrijf van zijn oom, hoewel deze werkzaamheden aan de grondslag lagen van het incident van 2007. Bovendien merkt de commissaris-generaal een ernstige discrepantie op in de verklaringen van verzoeker over dit incident.

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de oom van verzoeker, ondanks de dreigementen sedert 2011, geen voorzorgsmaatregelen nam om zichzelf en zijn medewerkers te beschermen en dat het bedrijf na de ontvoering van de oom *de facto* zonder meer gesloten werd, hoewel verzoeker eerder liet uitschijnen dat het onmogelijk was de lopende contracten stop te zetten op straffe van gerechtelijke sancties.

Wat de vermeende ontvoering en moord op zijn oom betreft, merkt de commissaris-generaal op dat niemand van de familie het lijk ging ophalen waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat de oom wel degelijk werd vermoord. Voorts wordt in de beslissing aangestipt dat niemand de ontvoering bij de overheid heeft gemeld, klacht heeft neergelegd of hulp heeft ingeroepen om het stoffelijk overschot te bekomen, hetgeen ernstige vragen doet rijzen. Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker een verantwoordelijke functie had binnen het bedrijf en persoonlijk zou zijn bedreigd, maar hiervan geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal. In de beslissing wordt ook gesteld dat er in het verhaal van verzoeker een grote

onduidelijkheid blijft bestaan omdat hij met zekerheid stelde dat de bedienden van het bedrijf geen bedreigingen hadden ontvangen, hoewel hij aangaf dat hij met de werknemers geen contact meer had gehad, zodat men zich kan afvragen hoe verzoeker dit zo zeker wist. Vervolgens stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker slechts weinig details kon verstrekken over het bedrijf en het personeel, hoewel zijn werkzaamheden voor dit familiebedrijf de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

De commissaris-generaal is van oordeel dat de voorgehouden problemen die verband houden met de tewerkstelling van verzoeker ongeloofwaardig zijn en dat de documenten die hij had neergelegd niet van aard zijn om het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen te herstellen.

“In tweede orde”, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, hecht de commissaris-generaal evenmin geloof aan verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom omdat hij hiervan nooit eerder gewag maakte, noch tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 september 2016, noch tijdens de contacten die hij in 2017 met het CGVS had om zich te informeren naar de stand van zaken van zijn dossier, hoewel hij beweerde reeds sinds zijn aankomst in België in 2015 geïnteresseerd te zijn in het christendom. Aangezien verzoeker met zijn advocaat over zijn bekering zou hebben gesproken en hij reeds vanaf augustus 2017 in het bezit was van een verstotingsbrief ingevolge zijn bekering, kan volgens de commissaris-generaal worden verwacht dat hij de beroepsprocedure van juni 2018 niet afwacht om deze brief voor te leggen. Verder stipt de commissaris-generaal aan dat de geloofwaardigheid van verzoekers bekering wordt ondermijnd door zijn gebrek aan leergierigheid omdat hij de bijbel niet heeft uitgelezen en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij na zijn doopsel geen bijkomende kennis heeft vergaard. Bovendien stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers kennis over het christendom gering is aangezien hij niet weet tot welke strekking hij zich heeft bekeerd, niet op de hoogte is van de naam van de huidige paus, de sacramenten niet kent, niet kan refereren naar specifieke bijbelverhalen en geen inhoudelijke elementen kan aanreiken waarmee hij iemand zou trachten te overtuigen van het christendom. In de beslissing wordt besloten tot de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Bijkomend wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de documenten de beoordeling niet kunnen wijzigen: zo wordt onder andere overwogen dat de kopie van de verstotingsakte van verzoekers familie dateert van vóór zijn effectieve bekering en dat er twijfel rijst over de waarachtigheid van de door verzoeker gepubliceerde foto van Jezus op zijn facebookpagina en dat de documenten die verzoeker had neergelegd betreffende zijn bekering enkel aantonen dat hij in contact staat met een parochie in Brussel, maar geen bewijs vormen van de oprechtheid van zijn bekering.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing aangegeven dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij omwille van ‘persoonlijke omstandigheden’ specifiek zou worden geraakt door het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 van de vreemdelingenwet en van artikel 26 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zou worden geschonden. De overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel worden hieronder verder gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het ‘voorzichtigheidsbeginsel’, lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft

gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5.6. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker initieel verklaarde dat hij vreesde vermoord te worden door de milities, net als zijn oom, omdat diens aannemersbedrijf, waar hij voor werkte, samenwerkte met de Amerikanen (AD RvV 222 518, stuk 19, Vragenlijst CGVS, 1 februari 2016, vragen 4 en 5). Verzoeker stelde in 2015 zijn land van herkomst verlaten te hebben toen zijn oom werd ontvoerd (*Ibid.*). Verzoeker verklaarde sinds 2006, vanaf 15-jarige leeftijd, voor het bedrijf van zijn oom te hebben gewerkt (AD RvV 222 518, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 1 september 2016, p. 6-7). Dit bedrijf zou aannemingswerken hebben uitgevoerd voor de Amerikanen. Later verklaarde verzoeker dat hij ook persoonlijk telefonisch werd bedreigd toen zijn oom ontvoerd werd (AD RvV 222 518, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 1 september 2016, p. 19), maar hij blijkt geen enkele informatie te kunnen verstrekken over de andere medewerkers van het bedrijf. Verzoeker verklaarde ook nog dat er in 2007 een autobom ontplofte waarbij hij verwondingen opliep en zijn neef omkwam (AD RvV 222 518, stuk 19, Vragenlijst CGVS, 1 februari 2016, vraag 5), maar dat hij daarna, in 2009, het werk hervat zou hebben (AD RvV 222 518, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 1 september 2016, p. 7-8). Pas veel later, op 5 oktober 2011, zou betreffende het incident met de autobom, dat in januari 2007 plaatsvond, een medisch rapport zijn opgemaakt (*Ibid.*, p. 12; AD RvV 222 518, stuk 14, Documenten, medisch attest + vert.). Ondanks de herhaaldelijke en duidelijke bedreigingen vanwege de militie "al Kataeb Imam Ali", zou zijn oom nooit voorzorgsmaatregelen genomen hebben om zichzelf, zijn familie en zijn medewerkers te beschermen (*Ibid.*, p. 18-19). Verzoeker bevestigde evenwel uitdrukkelijk dat er zich in de periode tussen 2007 en 2015 geen vervolgingsfeiten hadden voorgedaan (*Ibid.* p. 18).

2.5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich thans in zijn eerste middel, met betrekking tot de gebeurtenissen die verband hielden met de tewerkstelling in het bedrijf van zijn oom, beperkt tot het herhalen van zijn asielerelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Bovendien verklaarde verzoeker dat het bedrijf door toedoen van de ontvoering van zijn oom *de facto* de deuren sloot en niet langer operationeel was (AD RvV 222 518, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 1 september 2016, p. 19). Los van de eerder bedenkelijke verklaringen van verzoeker over de bedreigingen van de milities in de periode die aan zijn vertrek zouden zijn voorafgegaan, rijst bijgevolg de vraag of verzoeker actueel nog vervolging of ernstige schade zou riskeren omwille van zijn activiteiten voor een bedrijf dat op heden al meer dan 5 jaar opgedoekt is. Niets lijkt er immers op te wijzen dat verzoeker *anno* 2020 nog zou worden gevisieerd omwille van de eerdere samenwerking van dit bedrijf met de Amerikanen, waardoor de voorgehouden vrees voor vervolging als ongegrond dient te worden gekwalificeerd.

2.5.9. In zijn middel levert verzoeker kritiek op de landeninformatie die in het administratief dossier werd opgenomen betreffende de beperkte bewijswaarde van documenten die afkomstig zijn uit Irak. Na lectuur van het betreffende rapport (AD RvV 240 369, stuk 15, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie- en documentfraude', 12 juli 2019) blijkt dat de conclusie - nagenoeg alle officiële documenten worden in Irak

nagemaakt of kunnen via omkoping van overheidsbeambten worden verworven - gestoeld is op een onderzoek van allerhande objectieve bronnen. Bijgevolg kan verzoekers standpunt, dat het zou gaan om een loutere bewering van de commissaris-generaal waaraan geen onderzoek voorafging, niet worden bijgetreden. Het door verzoeker vermelde artikel 23 van het KB CGVS werd trouwens opgeheven door artikel 14 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker verheldert niet op welke wijze de rechtspraak van het EHRM in de zaken *Singh* en *M.A. en M.D.* een ander licht werpen op de beoordeling van zijn asielrelaas. Terloops merkt de Raad op dat de stukken die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt reeds eerder werden neergelegd (AD RvV 240 369, stuk 14, Documenten).

2.5.10. Waar verzoeker beweert dat zijn bekering tot het christendom hem een risicoprofiel oplevert, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen en de aangereikte stukken ernstige twijfels doen rijzen bij de waarachtigheid van deze bekering. Zo verklaarde verzoeker in september 2018 dat zijn bekering een lange periode in beslag nam “(s)inds begin 2015 tot eind 2017” (AD RvV 240 369, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2018, p. 5). Nochtans bestempelde verzoeker zichzelf begin 2016 nog steeds als soennitische moslim (AD RvV 222 518, stuk 19, Verklaring DVZ, 1 februari 2016, persoonsgegevens), maakte hij bij het opmaken van de vragenlijst op 1 februari 2016 geen melding van problemen omwille van zijn geloofsovertuiging en bevestigde hij ook tijdens zijn gehoor op 1 september 2016 dat hij *qua* religie “soenniet” was (AD RvV 222 518, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 1 september 2016, p. 4). Uit het administratief dossier kan hoegenaamd niet worden opgemaakt dat zijn bekering tot het christendom een motief vormde om zijn land van herkomst in 2015 te verlaten. De Raad wijst erop dat de beslissingnemende overheid in geval van verzoeken om internationale bescherming, die gegrond zijn op activiteiten in het gastland (zogeheten “*réfugié sur place*”-claims), met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag zal beoordelen, waarbij van verzoeker wordt verwacht dat hij een uitvoerig en coherent relaas brengt van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*”, februari 2004).

2.5.11. Het gegeven dat verzoeker in zijn asielprocedure pas voor het eerst melding maakte van zijn bekering nadat hem op 29 mei 2018 een weigeringsbeslissing werd betekend, hoewel zijn familie hem reeds in mei 2017 verstoten zou hebben (Verzoekschrift, bijlage 6) en hij reeds in december 2017 gedoopt zou zijn, lijkt erop te wijzen dat dit asielmotief in het kader van de onderhavige procedure om louter opportunistische redenen wordt aangewend.

Bovendien rijst de vraag hoe verzoekers familie in Irak in mei 2017 kon overgaan tot verstoting omwille van zijn bekering tot het christendom, terwijl die bekering slechts in december 2017 door middel van het doopsel zou zijn geofficialiseerd. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij op “op 25 december 2017” gedoopt is (AD RvV 240 369, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2018, p. 8). Het neergelegde doopattest van 8 januari 2018 en de ongedateerde getuigenis van J.J. (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5) maken echter melding van een doopsel op 24 december 2017. Vooral omdat verzoeker ervan op de hoogte lijkt te zijn dat 25 december de dag is waarop Jezus te Bethlehem geboren is (AD RvV 240 369, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2018, p. 12), en dit een belangrijke feestdag is binnen het christendom, is het uiterst bevreemdend dat de verklaringen van verzoeker en de neergelegde stukken op dit essentiële punt uiteen lopen.

Verzoeker weerlegt voorts de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet dat zijn kennis over de bijbel heel gering is en dat hij ontkende de bijbel ooit in zijn geheel te hebben gelezen (*ibid.*, p. 14), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn bekering tot het christendom op de helling zet. Verzoeker verklaarde dat Jezus in zijn leven veel mirakels heeft meegemaakt en stelde wel “zijn film volledig gezien” te hebben (*ibid.*, p. 12), hetgeen toch enigszins de wenkbrauwen doet fronsen. Bijkomend merkt de Raad op dat uit de gegevens van het wachtregister blijkt dat verzoeker sinds eind 2016 te Brugge verblijft. Ter terechtzitting verklaarde verzoeker nog steeds in Brugge te verblijven. De vraag rijst dan waarom verzoeker reeds drie jaar zou praktiseren in een Melkitische Grieks-Katholieke Kerk (AD RvV 240 369, stuk 15, Landeninformatie, Melkitische Grieks-Katholieke kerk) in Etterbeek, die meer dan 100 km van zijn verblijfplaats gelegen is, hoewel dit op basis van zijn verklaringen niet als een bewuste keuze kan worden aangemerkt. Verzoeker verklaarde immers geen benul te hebben van de strekking binnen het christendom waartoe deze kerk behoort (AD RvV 240 369, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2018, p. 8-9) en dat hij zich hierover nooit heeft bevraagd (*ibid.*, p. 9). Verzoeker verklaarde zelfs dat het voor hem niet uitmaakt (*ibid.*), waardoor deze keuze minstens bevreemdend overkomt en haaks staat op zijn bewering dat hij werkelijke interesse zou hebben in het christelijke geloof.

Door in zijn middel te benadrukken dat zijn bekering een stapsgewijs proces is en te wijzen op de neergelegde attesten en doopcertificaten (AD RvV 240 369, stuk 14, Documenten), toont verzoeker geenszins aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door op basis van zijn vaststellingen te besluiten dat de voorgehouden bekering van verzoeker niet voortspuit uit een innerlijke overtuiging. De neergelegde stukken vertonen een gesolliciteerd karakter. In de beslissing wordt nergens ontkend dat bekeerlingen in Irak een risico lopen op vervolging of ernstige schade, maar dit vereist wel dat de verzoeker om internationale bescherming concreet aannemelijk maakt dat hij niet enkel *pro forma* tot het christendom is bekeerd. Het feit dat vele moslims zich tot het christendom hebben bekeerd, zoals verzoeker in zijn middel betoogt, betekent niet dat het relaas van verzoeker betreffende zijn voorgehouden bekering automatisch geloofwaardig zou moeten worden bevonden.

2.5.12. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Aangezien verzoeker enerzijds niet aannemelijk maakt dat zijn vrees voor vervolging omwille van zijn activiteiten binnen het bedrijf van zijn oom op heden nog actueel is en anderzijds zijn bekering tot het christendom ongeloofwaardig werd bevonden, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op dezelfde feiten teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. In het tweede middel betoogt verzoeker dat hij een bijzonder profiel heeft waardoor hij blootstelling riskeert aan gerichte vormen van geweld, maar dit voorgehouden profiel werd niet bevestigd door geloofwaardige verklaringen.

2.5.13. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat er in verzoekers regio van herkomst, de Iraakse hoofdstad Bagdad, actueel geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld die voor hem, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, zou kunnen resulteren in een reëel risico op ernstige schade. Dat blijkt afdoende uit de informatie waar de verwerende partij in haar bestreden beslissing naar verwijst, zijnde het ‘EASO COI Report Iraq: Security Situation’ van maart 2019. Verzoeker betwist deze conclusie en stelt dat de commissaris-generaal de landeninformatie dient te actualiseren.

Middels zijn aanvullende nota van 31 juli 2020 levert de commissaris-generaal bijkomende actuele landeninformatie aan, met name de “COI Focus Irak: Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak” van maart 2020 waarin de tendens naar minder geweld door IS wordt bevestigd waardoor het aantal aanslagen in Bagdad zeer sterk verminderd is. Er wordt aan de andere kant verwezen naar de betogingen van burgers tegen corruptie en dysfunctionele infrastructuur waardoor vanaf oktober 2019 in Bagdad slachtoffers zijn gevallen onder de betogers. Verzoeker van zijn kant beperkt zich tot de stelling dat hij niet naar Bagdad kan terugkeren en citeert daartoe uit artikels uit de krant *Le Monde d.d.* 30 november en 1 december 2019, zonder daarvan evenwel enige concrete bronvermelding bij te voegen. Na lectuur van het fragment merkt de Raad op dat uit het uittreksel niet kan worden afgeleid dat er actueel in Bagdad een situatie van willekeurig oorlogsgeweld zou heersen die voor terugkerende burgers aldaar, louter door hun aanwezigheid, zou resulteren in een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c), van de vreemdelingenwet. Het fragment bespreekt daarentegen een politieke crisis in Irak met straatprotesten, waardoor de premier zijn ontslag aanbood, maar maakt verder geen gewag van het in artikel 48/4, § 2, c) bedoelde willekeurige oorlogsgeweld en is dus niet van aard om de objectieve

informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat er voor hem persoonlijke omstandigheden zijn die de ernst van de bedreiging verhogen die uit het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld voortvloeit.

2.5.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN